

Social- og indenrigsudvalget.

Om hvordan intensiv terapeutisk behandling kan være et alternativ til anbringelse, om den psykologiske arv og om hvordan vi kan bryde den negative psykologiske arv.

Tak for invitationen.

Jeg hedder Iver Hecht og er uddannet cand.psych. aut., og jeg har desuden en gestalt- og kropsterapeutisk efteruddannelse plus en uddannelse som chok-traume terapeut. Jeg er stifter af Familiecentret Vibygård og har igennem 34 år været forstander for institutionen, som er en døgn- og daginstitution med plads til 6 familier beliggende i Viby Sj. Familiecentret er organiseret som en selvejende fond med en bestyrelse.

Vi har gennem de sidste 34 år arbejdet intensivt og tæt med familier i døgn- og dag regi. I alt 247 familier har været på Vibygård igennem årene. Har det gjort en forskel? Ja, vi har lavet en brugerundersøgelse over en 10årig periode fra 1996 – 2007 ”**Kontakt gør en forskel**”, som viser stor tilfredshed med behandlingen og os som personale. Næsten alle ønsker en forlængelse af opholdet og vil rigtig gerne fortsætte deres terapi i efterbehandlingen. Undersøgelsen som efterhånden har nogle år på bagen er vedhæftet som bilag. Vi har stadig kontakt med de fleste af familier i vores Facebook gruppe.

Alene i år har vi haft 10 børn, hvor det var helt klart, at Vibygård var et alternativ til anbringelse. Der var lagt op til at sagen skulle for i Socialudvalget med henblik på fjernelse. 7 er hjemme nu, 2 mere flytter snart hjem og en er fortsat i behandling.

Det afgørende for disse resultater er:

1. Menneskesynet og den deraf terapeutiske tilgang og praksis.
2. Et personale med høj faglig og terapeutisk kompetence (psykolog, socialrådgiver, pædagog mm + en terapeutisk efteruddannelse).
3. Et miljø hvor personale og beboere møder hinanden i ligeværdig, anerkendelse og næstekærlighed. Hvor personalet forholder sig til beboerne både som fagligt kompetente, men også med sig selv som person. Hvor personalet modtager både faglig og personlig supervision.
4. En intensiv familiebehandling i døgn- eller dag.

Hvilke familier drejer det sig om:

1. Forældre som har været udsat for krænkelser i barndom og ungdom
2. Forældre med misbrugsproblemer
3. Forældre med angst, depression, lavt selvværd og traumer
4. Familier med vold, incest og omsorgssvigt
5. Børn i mistro, skolevægring og indlæringsproblemer.
6. Børn med traumer og angst
7. Børn med diagnoser
8. Børn som har mistet forbindelse og med tilknytningsforstyrrelser

Svend Brinkmann spørger i en af sine bøger: ”Hvad er et menneske?”. Jeg svarer: Et sanseligt, følsomt og relationelt væsen, som vi kun kan forstå i dets relationer.

Vi kommer til verden med et saligt, sanseligt smil iført sejrsskjorte parat til at møde verden, (hvis der da ikke er gået noget galt allerede i fostertilstanden). Vi er født med kærlighed i vores grund, som Søren Kierkegaard udtrykker det. Vores hjerne er mest modnet i det autonome lag og vi reagerer på omverdenen fortrinsvis med vores sanser. Hvis noget er behageligt åbner vi os op, og vis noget er ubehageligt lukker vi os i. Ret hurtigt kommer der gang i det limbiske system i hjernen (i løbet af 3 mdr.), hvor følelserne har deres hovedkvarter.

De grundlæggende følelser er vrede, ked, frygt og glæde, som det lille spædbarn bruger til at kommunikere med moderen med. Jeg kalder disse følelser for relationsfølelser.

Det er sanserne, følelserne og kærligheden, som danner grunden i tilknytningen, og dermed også i relationen mellem os som mennesker. De er vores rødder og de vil have betydning for os hele resten af livet. Betydning for hvordan vi klarer os i skolen, hvordan vi fungerer som forældre.

Jeg kalder disse rødder for vores indre barn, fordi jeg igennem 34 år har set, hvordan forældre behandler deres børn på samme måde, som de selv er blevet behandlet. Sagt på en anden måde, så behandler vi vores ydre(fysiske) børn på samme måde som vi behandler vores eget indre barn. Dette er essensen i den psykologiske arv. Hvis vi f.eks. ikke selv "må" være kede af det, så kan vi ikke udholde at vores børn er kede af det, og vi vil gøre, hvad vi kan, for at barnet holder op med at græde.

Forældrene må lære at udtrykke og rumme deres følelser for at børnene kan udtrykke deres.

Det betyder, at vi er nødt til at arbejde intensivt med den måde som forældrene behandler deres indre barn på. Dette kan kun foregå ved en intensiv terapeutisk terapi, hvor vi hjælper forældrene til at opdage deres indre barn og tage sig af dette på en anden måde end det skete i barndommen. Ved intensiv terapi forstår jeg en terapi, hvor vi når ned til de kropslige og sanselige niveauer sammen med beboeren.

Behandlingen er bygget op omkring et ugeprogram, som bl.a. indeholder, gruppeterapi, familierapi, individuelterapi og undervisning.

Eksempel med Anja, Jakob og taxa.

Når dette sker, ændrer vi både forældrekompetencen og forældrenes indre utrygge tilknytning. Herved kan de bedre behandle deres børn i overensstemmelse med deres ønsker om, at børnene skal have et bedre liv, end de selv har haft.

Desværre kan vi ikke forandre os med forstanden, den er stort set ikke tilstede i disse dybere lag, som er styrende for vores selvværd, velfindende og forbindelse til omverdenen.

Det er en vanskelig opgave at beskrive dette på 10 minutter, men jeg er næsten færdig med at skrive en hel bog om dette og vi inviterer gerne på et besøg nede hos os, hvor vi kan uddybe dette nærmere. Ellers kan en tur på vores hjemmeside også være et besøg værd.

Her lige nogle yderligere statements:

Angsten har vi med os fra fødslen af. Den er så at sige indlejret i vores celler.

Angst er ikke nogen sygdom, men en konsekvens af, at vi har mistet forbindelsen til andre.

Når vi mister relationen og forbindelsen kommer angsten som en påmindelse om, at noget er galt. Vi er på en måde i frit fald, og det vi har brug for, er at blive grebet i en favn. Det har vores indre barn og det har vores ydre barn brug for.

Når angsten stiger i samfundet, er det et udtryk for at vi er ved at miste forbindelsen til hinanden.

Skam

Skam er en nødvendig følelse til regulering og sammenhold. Skammen kommer til efter tilknytningsfasen er overstået og barnet nu er parat og nysgerrigt efter at bevæge sig ud i verden, så er skammen den meget kropslige, som får os til at stoppe op. Den findes både den gode skam og den giftige skam.

Når skammen er båret anerkendelse og meddelelsen om, at det du **gør**, ikke er ok. Kom **gør** som os, vi vil gerne have dig med. Vi taler herved om barnets handling og ikke barnet som person.

Den giftige skam, som ofte er udtrykt i frustration og afmagt, siger i stedet: **Du** er håbløs, **du** er ikke ok. Denne form for skam er den direkte vej til lavt selvværd, anoreksi, selvskade, misbrug og andre psykiske vanskeligheder.

Jeg tænker, at vi som samfund har brug for at sætte følelser og fornemmelser på dagsordenen. At det at tale om følelser og lære om følelser og kontakt er vigtige fag i skolen og i børnehaven. Det er vejen til, at vi ikke bliver udstødt og det er vejen til at genvinde forbindelsen.

Statements:

1. Forældrene bør tilbydes en reel chance. Forældrene er ofte selv omsorgssvigtede og har været udsat for flere traumer. De har brug for intensiv terapeutisk hjælp
2. Dvs. hjælp til at bryde den psykologiske arv.
3. Forældre behandler deres børn på samme måde, som de selv er blevet behandlet, eller sagt med vores ord: Vi behandler vores ydre (biologiske mm.) børn på samme måde, som vi behandler vores indre barn.
4. Det kræver intensivt terapeutisk hjælp til forældrene.
5. Det handler om sanser, følelser, angst og skam.
6. Der bør være mange flere familiecentre a la Familiecentret Vibygård. Gerne 1 i hver kommune. Et familiecenter som samtidig med, at der bliver arbejdet med forældrene, bliver taget vare om børnene både behandlingsmæssigt og udviklingsmæssigt.

Med venlig hilsen

Iver Hecht

Forstander cand psych aut

Familiecentret Vibygård